

Elnak hortz bat galdu zuenean

Elnak sei urte zituen eta irribarre bat zuen beti gela osoa argitzen zuena. Egun batzuetan, hortz txiki bat mugitzen zela ohartu zen gailetak jaten edo hortzak garbitzen zituenean. Hasieran, dibertigarria iruditu zitzaion, baina baita beldurgarria ere: “Eta erortzean min egiten badit?”, galdetu zion bere buruari.

Gau batean, afaltzen ari zela, hortza guztiz askatu eta eskuan erori zitzaion. Elnaren begiak zabaldu ziren, eta oihu egin zuen:
“Ama! Aita! Hortza erori zait!”.

Gurasoek besarkatu eta hazten ari zela adierazten zuen seinale zela esan zioten. Elnak ispiluan begiratu zion bere buruari eta, ahoan zuen zulo txikia ikusi arren, oso ausarta sentitu zen.

Gau hartan, oheratu aurretik, hortza burkoaren azpian jarri zuen. Bihotza zirraraz taupaka ari zitzaion. Ezin zuen Mari Teilatukoa etorriko ote zen galdetzeari utzi.

Lokartu zenean, bere hortza zeruan zehar hegan zihoan izar txiki bihurtzen zela amestu zuen. Izarrak esan zion:
“Eskerrik asko hain ondo zaintzeagatik! Orain argi bihurtuko naiz gauero amets gozoak izan ditzazun”.

Hurrengo egunean, Elna esnatu eta burkoaren azpian begiratzera joan zen korrika. Hortza desagertu zen! Bere ordez txanpon distiratsu bat eta ohar bat zeuden, honako hau zioena:
“Elnarentzat, ausarta, alaia eta irribarre ederra duena”.

Elnak poz-pozik salto egin eta oharra familia osoari erakutsi zion. Eta egun hartan ulertu zuen hortz bat galtzea ez zela beldur izateko zerbait, baizik eta hazteko bidean urrats zoragarria zela.

Eta horrela, ahoan zulotxo polit batekin eta zoriontasunez betetako bihotzarekin, Elnak aurkitu zuen aldaketa bakoitzak sorpresa berri bat ekartzen duela eta gauza txikiak benetan magikoak izan daitezkeela.